מתני מאהמביא גם ואבד הימנו מצאו

לאלתר כשר ואם לאו פסול יימצאו בחפיםה

או בדלוסקמא אם מכירו כשר: גמ' ורמינהו

ימצא גיפי נשים ושחרורי עבדים דייתיקי

מתנות ושוברין הרי זה לא יחזיר שאני אומר

כתובין היו ונמלך עליהן שלא ליתנן הא

אמר תנו נותנין ואפי' לזמן מרובה אמר רבה

לא קשיא יכאן במקום שהשיירות מצויות

כאן במקום שאין השיירות מצויות ואפילו

במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו

שני יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא

תימא הכי קשיא דרבה אדרבה ידההוא

גיטא דאישתכח בי דינא דרב הונא והוה

כתיב ביה בשוירי מתא דעל רכים נהרא

ואמר רב הונא יחוששין לשני שוירי

• ואמר ליה רב חסדא לרבה פוק ועיין בה

דלאורתא בעי לה מינך רב הונא ° נפק דק ואשכח דתנן ייכל מעשה ב"ד הרי

זה יחזיר והא בי דינא דרב הונא דכמקום

שהשיירו' מצויות דמי וקא פשים יחזיר אלמא

אי הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת אין

ואי לא לא עבד רבה עובדא בההוא גיטא

דאישתכח בי כיתנא בפומבדיתא כשמעתיה

איכא דאמרי בדוכתא הִיכא דתרו כיתנא

ואף על גב דהוחזקו דלא שכיחן שיירתא

ואיכא דאמרי בדוכתא דמזבני כיתנא והוא

שלא הוחזקו ושכיחן שיירות רבי זירא רמי

מתני' אברייתא ומשני תנן המביא גם

ואבד הימנו אם מצאו לאלתר כשר ואם

לאו פסול "ורמינהו המצא גם אשה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה אין הבעל

מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה הא

ים אב מיי׳ פ״ג מהל׳ עשין ג טוש"ע אה"ע סי׳ קלב סעיף ד: ג [טוש"ע חו"מ סימן סה סעי" יד]: ב ד מיי׳ פי״ח מהלכות לבידה הלי יג סמג עשין עד טוש"ע חו"מ סימן סה סעיף יב: בא ה מיי׳ שם הלי ו סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קנג:

גליון הש"ם יכמות לף סא ע"ב: שם נפק דק ואשכח. עי תוי"ט פ"ב לאכות מ"ט ב״ה לחו

מוסף רש"י

בוו בן- ו ש דייתיקי. נואת שכיב מרע ולשון דיימיקי דא מיקו, ואת מיקוס, דדברי שכיב מרע ככתובין יכמסורין דמי (ב״מ יג.). י. פרעון שטר דאישתכח בי דינא דרב הונא. מקויים בהנפק והשליח המביחו אומר ממנו נפל (שם ב.). חוששין לשני שוירי. אע"פ שנשוירי הידוע לנו אין בה שני יוסף בן שמעון, שמא יש שוירי אחרת שיש שם יוסף בן שמעון ושם נכתב ומשליח אחר נפל ישם כו). כל מעשה ב"ד קשם בין בי היחזיר. דכיון דלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת, לעיר אחרת שאינה ידועה לנו לא סיישינן (שם).

מוסף תוספות

של חברו. תוס׳ הרח״ש. מלגרשה ב. לכתחילה הא אמר. ג. ודוניתן לה א מתני. או נון ביון יוו לראיה. חוס' ב"מ יח. ד"ה הא. ד. יחזיר לאשה. חוס' הרא״ש. ה. בתוס' הרא"ש כתוב: משמע מחזירים ו. דסיפא. תוס' ג"מ דף ימ. ד"ה והוא שהוחזקו. . בעובדא דרב הונא. תוס׳ הרא״ש. ח. דשני שוירי. תוס' הרא"ש. שוירי מסירה. תוס' הרא״ש. יא. וחיישינן שמא בשוירי אחרת יש יוסף ב"ש אחר. מוס' הרח"ש. "ב. [כד]קי"ל דהאשה שאמרה לבעלה גרשתני שאמוה לבעלה גושותי נאמנת, דחזקה אין אשה מעיזה פניה בפני בעלה. הא אמר תנו נותנים (כו') ואפילו לזמן מרובה. תימה מנא ליה למידק הא אמר תנו נותנין דלמא אפילו אמר תנו אין נותנין משום דחיישינן דאין זה הגט שנכתב לו אלא נפל מאחר ששמו כשמו א והכי פירושו נמלך עלייהו ועדיין לא נתנו הא אי לא הוה חיישינן

לנמלך ב היו מחזירים לה את הגט אפי׳ אינו שלה כיון דאינה לריכה אלא לראיה ואור"י דדייק מדקתני ונמלך ולא קתני שאני אומר כתובין היו ולא נתנן משמע דנמלך וחזר בו ואינו רולה לגרשה עוד אבל אם היה רולה היה מגרשה בגט זה ולא חיישינן שמא מאחר נפל ובהדיא גרסינן בפ"ק דב"מ (דף יח.) בכל הספרים טעמא דנמלך כו' וא"ת ומנא ליה אפילו לזמן מרובה דלמא לאלמר דוקה כדפריך ר' זירה לקמן ור' זירה נמי אמאי פשוט לו מברייתא דיחזיר לאשה אפי׳ לזמן מרובה טפי ממתני׳ ואומר ר"י דדייק מדאינטריך ונמלך לאשמועינן דאם אמר תנו נותנין ולא חיישינן לגט אחר היינו אפילו לזמן מרובה דאי לאלתר פשיטא דאין חוששין לגט אחר ור׳ זירא סבר דהא דקתני ונמלך אורחא דמילתא נקט דלפי שנמלך לא נתנו ולא לדקדק הא אמר תנו נותנין אבל מברייתא דייק שפיר דיחזיר אפי׳ לומן מרובה דאי לאלתר פשיטא ועוד אור"י דדייק אפי׳ לזמן מרובה דמשמע ליה דומיא דשטרי חלינה ומיאונין (שם דף כ.) דמיירי לזמן מרובה דעל כרחך התם לא אינטריך לאשמועינן דיחזיר אלא כשאינו ידוע אם חלצה או מיאנה דבידוע שחללה או מיאנה פשיטא דיחזיר אפי׳ אינו שלה כיון דאין לריכה אלא לראיה וכיון דבאינו ידוע מיירי ע"י מה שנמנא לאלתר לא ידעינן כלל שהוא שלה כיון דאינו ידוע שנכתב לה שטר חליצה מעולם ור׳ זירא לא מוקי לה דומיא דסיפא ומברייתא דייק שפיר דאפי׳ לזמן מרובה דבזמן שהבעל מודה דמשמע דמודה שממנה נפל וכבר גירשה בו

ואי לאלחר דוקא א״כ ראינו גט בידה דבלא ראינו גט בידה אין נפקותה במה שנמלה לחלמר כדפירשנו וכיון שרחינו בידה פשיטה דיחזיר אפילו אינו שלה ג ואפי׳ אין הבעל מודה אלא ודאי בשלא ראינו הגט בידה וא"כ אפי׳ לזמן מרובה: הא אמר תנו נותנין. וא״ת ואמאי לא פריך אהך מתני׳ ליחוש שמא כתב ליתן בניסן כו׳ כדפריך אברייתא דלקמן בפ"ק דב"מ (דף יט.) ואור"י דהא אמר תנו נוחנין משמע שבא עכשיו לגרשה בגט זה לפיכך ליכא למיחש מידי כדפירשתי לעילש דבכל גיטין שאין נותנין ביום הכתיבה קלא אית להו ומסקי לקוחות אדעתייהו שפיר לומר לאשה אייתי ראייה אימת מטא גיטא לידך אבל בברייתא דקתני בומן שהבעל מודה™

פירוש שממנה נפלה סבורים לקוחות שב"ד מאמינים לו שמשנכתב בא לידה וטעו טפי ולא יאמרו אייתי ראיה וא"ת והיכי רמי ר' זירא מברייתא אפי׳ לזמן מרובה לפי׳ קמא הא לאלתר נמי אינטריך לאשמועינן דיחזיר למ"ד דיש לבעל פירוח עד שעת נחינה דלא חיישינן לשמא כתב בניסן כו' ו"יל דבנמנא לאלתר לא שייך לאקשויי הכי דדלמא ביום שנכתב איירי אבל אי איירי לומן מרובה אע"ג דכשתעבור שיירא וחשרה קרוי זמן מרובה מ"מ זמן מרובה משמע בכל ענין לא שנא באוחו יום לא שנא אחר כמה ימים וכי פריך לקמן אר׳ ירמיה מאי למימרא הוה מצי לשנויי דלא חיישינן לשמא כתב בניסן כו׳ אלא דעדיפא משני אפילו למאן דאמר אין לבעל פירוח משעח חתימה: באן במקום שאין השיירות מצויות. וא"ת ואמאי לא משני איפכא אידי ואידי במקום שאין השיירות מצויות. וא"ת ואמאי לא משני איפכא אידי ואידי במקום שאין השיירות מצויות. וא"ת ואמאי לא משני אידי ואידי במקום שאין השיירות מצויות. שלא הוחזקו והוה ניחא דהוה מוקמינן ההיא דמלא גיטי נשים בשיירות מלויות דומיא רדמעשה ב"ד דאיירי בשהשיירות מלויות ולא הוחזקו כדמוכח בסמוך וי״ל דההיא עובדא דבסמוך הוה ברישא ואשמועינן בלא הוחזקו יחזיר אפי׳ שיירות מלויות והכא אשמעינן דאס הוחזקו נמי יחזיר אם אין השיירות מלויות וא"ת היכא דהוחזקו אע"ג דאין השיירות מלויות היכי מהדרי' מנא ידעינן דשל זה הוא וי"ל כגון דידעי׳ דמוה יוסף בן שמעון נפל ולא חיישינן שמא זהו של יוסף בן שמעון אחר דאין לחוש שגם אחר אבד כאן כיון דאין השיירות מלויות ושמעסין אתיא שׁ כר״א דלר״מ כיון דהוחזקו אין יכול לגרש בו אפילו הוא שלו כיון דאין מוכיח מתוכו כדפירשתי לעיל ודף כד: ד״ה געדי): בבי דינא דרב הוגא. פירש בקונטרס שהובא שם לקיימו בב"ד והשתא פשיט שפיר מכל מעשה ב"ד דלא חיישינן שמא של אחר הוא אע"ג דשיירות מלויות כיון דלא הוחזקו אי נמי כשאינו מקויים ושנפל מיד השליח דלא חיישינן לנמלך דאין הבעל יכול לבטל שלא בפני השליח כדאמר בהשולח (לקמן לג.) ואי במקויים איירי אפי׳ לא ידעי׳ ממי נפל יחזיר לאשה כדאמרינן דלוה לא מקיים שטריה אבל בפ"ק דב"מ (דף כ. ד"ה דאשמכה) פירש בקונטרס שמיד השליח נפל ופירש שם נמי גבי הא דפשיט ממעשה ב"ד דמקויים היה וקשה דאם יש לחוש לנמלך כשנפל מיד השליח מה מועיל מה שהיה מקויים' דלא ניחוש לנמלך הא ממה נפשך לא הגיע ליד האשה ועוד דאין רגילות שהבעל יקיים את הגט כדפירש כאן בקונטרס וכדאמר בספ״ק דבבא מליעא (דף כ:) דלוה לא מקיים שטריה:

לאן ליצות שמשכם יקים מת יאבם כופים כתן פקומום בעיר אחת שמת ידוע היה להם דבחותה שוירי לה היה כי מס אחרישיבן לשני שוירי. הת דלה נקט חיישינן לשני יוסף בן שמעון בעיר אחת שמת ידוע היה להם דבחותה שוירי לה דהרי זה יחזיר. ות"ת מהך משנה תקשי לר' זירת דחתר בסמוך לחד לישנת דהים לשיירות מלויות חיישינן אע"ג דלה הוחזקו וכן לרב הונת דהכת ולאביי דחייש לתרי ילחק בפרק האשה שהלכה (יכנות דף קטו:) ואומר ר"י דמוקמינן לה דאישתכח חוץ לב"ד שאין השיירות מלויות שם והכי איתא בהדיא בפ"ק דב"מ (דף יח:) ורבי זירא מי קתני כל מעשה ב"ד שנמנאו בב"ד כל מעשה ב"ד יחזיר קתני ולעולם דאשתכח אבראי: ארן הבעד מודה דא יחויר דא דוה ודא דוה. ואינה נאמנת לומר גירשתני"ב דכיון דאיכא גע דמסייע לה מעיזה ומעיזה:

מתבר' ואם לאו פסול. שמא מאחר נפל ואין זה שלו: מלאו בחפיסה. כלי ויש סימן בכלי שהוא שלו: אם מכירו כשר. מילתא באנפי נפשיה ואו או קתני או שמכירו ואפי׳ מנאו בכל מקום כשר: גבו' דייתיקי. לוואת שכ"ת. דא תהא למיקם ולהיות: מסנות. מתנת

בריח: נה יחויר. לח לבעל ולח לאשה וכן שחרור וכן כולם. ומדתלי טעמא בשאני אומר שמעינן מינה דאם אמר הבעל תנו לה שאני כתבתיו לה נותנין ולא חיישינן לשמא אינו זה: במקום שהשיירות מלויות. פסול שמה מעוברים ושבים החרים נפל: ואפילו במקום שהשיירות מלויות כו'. לאו רבה קאמר לה אלא הש"ם הוא דמסדר ואמר דהא דאוקי רבה במקום שהשיירות מלויות שהוחוקו שני אנשים בשם זה באותה העיר אבל אם לא הוחוקו מספיקא לא אמרינן דילמא איתנהו ולא ידעינן או דילמא יש עיר אחרת ששמה כזו ויש בה אדם אחר ששמו ושם אשתו כזה שתובעו: דחי לח סימה הכי. דלה פסיל רבה אלא במלויות והוחזקו השיא דרבה אדרבה: בי דינא דרב הונא. שהובא שם לקיימו בב"ד וכתוב בו הנפק ונפל מזה והוא תובעו ולא הוחזקו שני יוסף בן שמעון באותה העיר: חיישיגן לשני שוירי. ושמא לא זה הוא שנפל מזה: דסנן. בב"מ (כ.): כל מעשה ב"ד. המולח שטר מקויים בב"ד דליכא למיחש לכתובין היו ונמלך עליהם שלא ליתנם דלא עביד לקיומיה שטרא אלא מלוה לאחר שנמסר לידו דחייש שמא ימותו עדים: הרי זה יחזיר. ולא חיישינן לשמא אינו זה: בי דינת דרב הונת. היו לריכין לו לדין ולהוראה ובאים שם וקפשיט רבה דיחזיר ש"מ משום דלא הוחזקו שני יוסף הוא דלשני שוירי לא חיישינן: כשמעתיה. דאמר תרתי בעינן והכא לא הוה אלא חדא והחזירו לתובע: איכא דאמרי. האי בי כיתנא היכא דתרו כיתנא בבית

מי המשרה ששורין שם פשתן ואין שיירות מלויות שם והחזירו ואע"פ שהוחזקו שנים באותה העיר באותו השם: ואיכא דאמרי היכא דמובני כיתנא. בשוק ששיירות מלויות והחזירו לפי שלא הוחזקו: מודה. שאומר ליתנו לה: לא לוה ולא לוה. לבעל לא יחזיר שמא כבר נתנו לה וממנה נפל וכשיבא לידו יחזר אחר עדי מסירה ויעידו שגירשה וכשתתבע כתובתה יאמר פרעתיך שהולאת הגט בבית דין ותנוח הוליאה גט ואין עמו כתובה גובה כתובתה וחייבוני לפרוע ונתנו לי את הגט כדי שלה תחזור ותגבה ולחשה לה יחזיר שמה תינשה

א) ב"מ יח, ב) [עי' מוס' לקמן כח. ד"ה מלאו], ג) ב"מ יח, ד) שם כ, ה) נלשון שאילה הוא עי׳ ס) [נפון שנוינט סומ עי מוס' ב"ב קעב: ד"ה מינך], 1) שם, 1) ב"מ יח: [כל על מ) [כתובות פח:], ע) [דף יו: ד"ה עדן,

פסקי רי"ד

יוחגן שטר שלוה בו ופרעו אינו חוזר ולוה בו שהרי כבר נמחל שעבודו טעמא דנמחל שעבודו אבל לשיקרא לא חיישינן עיין בפרק האשה שנתאלמנה (כא:): **מתני** המביא גט ואבד ממנו ומביא גט ואבו ממנו אם מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול מצאו בחפיסה או בדלוסקמא כשר. פי׳ השליח שהיה מביא הגט נאבד ממנו אם מצאו בארץ לאלתר כשר ולא חיישינן שמא מאחר נפל ואין זה שלו דכיון שלאלתר מצאו ליכא . למיחש ולקמן מפר׳ כיצד פסול דאיכא למימר מאחר נפל וגט אחר הוא זה ואיקרי מילתא שהיו שמותיהן שוים והשליח שמותיהן שוים חים עין. אין לו בו טביעות עין. יים מצאו בחפישה או מצאו בחפישה בדלוסקמא שהן כליו ומכירן בטביעות עין אע"פ שאינו מכיר הגט כשר שמי היה משים הגט הזה בין כליו ובודאי שלו הוא. או אם מכירו כשר ואו או קתני שאע״פ שמצאו בארץ אם מכירו שיש לו טביעות עין כשר אי נמי יש לומר האי פשיטא שאם מכיר הגט ומאי אתא לאשמעי׳ אלא אם מכירן גרסי׳ ואחפישה ודלוסקמא קאי וה״ק אם מכירן שהוא שלו אז כשר . ואם לאו פסול דשמא של בהן סימנין אסימנין לא סמכינן אלא בטביעות עין. יורמינהו מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים דייתיקי . מתנה ושוברים הרי זה לא יחזיר שאני אומר כתובים היו ונמלך עליהן שלא ליתנן הא אמר תנו נותנים ואפי׳ לזמן מרובה. פי׳ דייתיקי היא מתנת ש״מ ומתנה היא מתנת בריא שמא נמלך עליהן שלא ליתנן הא אמר תנו וכו׳ יונגן הא אמרי שמא אינו זה ולא אמרי שמא אינו זה ומאחר נפל ומתני אמאי חיישינן: אמר רבה לא ק׳ כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין . השיירות מצויות פי' מחוי מיירי במקום שהשיירות מצויות ומש״ה איכא למיחש שמא מאחר יב..... נפל ומתני׳ דהתם מיירי במקום שאין השיירות מצויות ומשום הכי ליכא ואפי׳ במקום שהשיירות . מצויות והוא שהוחזקו . שני יוסף בן שמעון בעיו אחת התם חיישינן שמא מאחר נפל ולשם ההוא יוסף בן שמעון איכתיב וגם שמות נשותיהן נמי בחזקת שהן שוין אבל מסתמא לא חיישינן דלמא איקרי שמותיהן שוין ואע״פ שהוא במקום שהשיירות מצויות כשר (והרב אומר אע"פ שלא בחזקת שמות נשותיהז שוין הואיל והוחזקו שני יוסף בן שמעון פסול). ל)

> א) ועי׳ בריא״ז בשולי הרי״ף :דף יג